

Άγιο Μανδήλιο (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Την απόφαση αυτή του τοπάρχη την πληροφορήθηκε διά θείας αποκαλύψεως ο επίσκοπος της πόλεως και έλαβε την επιβαλλόμενη πρόνοια. Συγκεκριμένα, επειδή το πάνω από την πύλη μέρος ήταν κυλινδροειδές, αφού άναψε λυ-χνάρι μπροστά από τη θεία Εικόνα, έβαλε πάνω μια κερα-μίδα. Κατόπιν έφραξε εξωτερικά το μέρος εκείνο με ασβέ-στη και πλίνθους και έτσι διαμόρφωσε στο τείχος ενιαία και ομαλή επιφάνεια. Αφού λοιπόν δε φαινόταν πλέον η ιερή Εικόνα, σταμάτησε κάθε ενέργεια ο ασεβής εκείνος τοπάρχης και δεν πραγματοποίησε την ανόσια απόφασή του. Στο μεταξύ πέρασαν χρόνια πολλά, ώστε ξεχάστηκε πλέον από τη μνήμη των ανθρώπων πού ήταν κρυμμένη η θεία Εικόνα.

Πηγή: <http://artsy.gr/texni>

Όταν ο βασιλιάς των Περσών Χοσρόης, αφού κυ-ρίευσε και λεηλάτησε τις πόλεις της Ασίας, έφτασε και στην Έδεσσα θέτοντας σε εφαρμογή κάθε τρόπο, για να την κυριεύσει. Το γεγονός αυτό έριξε σε φόβο και αγωνία τους κατοίκους. Παρά τούτα

όμως δεν απελπίστηκαν, αλλά κατέφυγαν στο Θεό και Τον παρακάλεσαν με δάκρυα στα μάτια για τη σωτηρία τους, την οποία και αμέσως βρήκαν. Συγκεκριμένα, μια νύχτα εμφανίστηκε στον επίσκοπο Ευλάβιο μια γυναίκα μεγαλοπρεπέστατη και του είπε: «Πή-γαινε και πάρε τη θεία και χειροποίητη Εικόνα του Σωτήρα που είναι κρυμμένη πάνω από εκείνη την πύλη της πόλεως -του έδειξε ακριβώς τον τόπο- και τα πάντα θα έχουν αίσιο αποτέλεσμα».

Μετά την οπτασία και την εντολή αυτή ο Ευλάβιος έσπευσε στον υποδειχθέντα τόπο και, αφού έσκαψε πάνω από την πύλη, ω του θαύματος! βρήκε τη θεία Εικόνα αλώβητη και το φιτίλι του λύχνου αναμμένο, αν και είχαν περάσει τόσα πολλά χρόνια. Και όχι μόνο αυτά· αλλά και κάτι άλλο, περισσότερο θαυμαστό: Στην προστατευτική κέ-ραμο, που είχε τοποθετηθεί μπροστά από το λυχνάρι, βρή-κε αποτυπωμένο απaráλλακτο ομοίωμα της πρωτότυπης και χειροποίητης Εικόνας του Κυρίου. Οι κάτοικοι δε της πόλεως, μόλις αντίκρισαν την χειροποίητη Εικόνα και το πανομοιότυπο, χειροποίητο επίσης, ομοίωμά της, που τους έδειξε ο επίσκοπος Ευλάβιος, ένιωσαν απερίγραπτη χαρά και ευφροσύνη.

Εν συνεχεία ο Ευλάβιος πήρε στα χέρια του τη θεία Εικόνα και, κάνοντας λιτανεία και αναπέμποντας ευχαρι-στήριους ύμνους και προσευχές στο Θεό, έφτασε στο ση-μείο της πόλεως, στο οποίο οι Πέρσες άνοιγαν όρυγμα. Έγιναν δε αυτοί αντιληπτοί από τον ήχο των χάλκινων σκαπτικών εργαλείων που χρησιμοποιούσαν. Μόλις λοιπόν οι κάτοικοι και οι Πέρσες πλησίασαν μεταξύ τους, ο Επί-σκοπος έσταξε λάδι από το λυχνάρι εκείνο της χειρο-ποίητης εικόνας πάνω στα προετοιμασμένα ξύλα, τα οποία και άρπαξαν αμέσως φωτιά, η οποία εξαφάνισε παντελώς όλους τους Πέρσες που βρίσκονταν στον τόπο εκείνο. Αλλά και η φωτιά, που άναψαν οι Πέρσες έξω από την πόλη και την έτρεφαν διαρκώς με πλήθος κομμένων δένδρων, μόλις πλησίασε ο επίσκοπος Ευλάβιος κρατώντας τη θεία Εικόνα, στράφηκε εναντίον τους. Συγκεκριμένα, φύσηξε ξαφνικά βίαιος άνεμος μέσα από την πόλη προς τα έξω και, στρέφοντας τις τεράστιες φλόγες προς τους Πέρσες, τους κατέκαιγε. Έτσι λοιπόν αυτοί, αφού έπαθαν περισσό-τερα από όσα έλπιζαν να πράξουν στην Έδεσσα, αναχώρησαν από αυτήν άπρακτοι.

Επειδή δε όλα τα σπουδαία και πολύτιμα συγκεντρώ-νονταν στη βασιλεύουσα των πόλεων, στην Κωνσταντινού-πολη, και ήταν θέλημα Θεού να αποθησαυρισθεί εκεί, μαζί με τα άλλα καλά, και η ιερή αυτή και άχραντη Εικόνα, ο βασιλιάς Ρωμανός κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια να πλου-τίσει και με τον πολύτιμο αυτό θησαυρό τη Βασιλεύουσα. Έτσι, κατά διάφορους καιρούς έστειλε ανθρώπους του στην Έδεσσα ζητώντας τη θεανδρική Εικόνα του Κυρίου. Προς το σκοπό δε αυτό προσέφερε στον αμιρά δώδεκα χιλιάδες αργυρά νομίσματα, άφησε ελεύθερους διακόσιους Σαρακηνούς, τους οποίους έτυχε τότε να έχει αιχμαλώτους, και υποσχέθηκε ότι

στο εξής τα βυζαντινά στρατεύματα δεν θα πραγματοποιούν επιθέσεις στις περιοχές των Σαρακηνών. Και βέβαια, ύστερα από τις προσφορές αυτές του Ρωμανού στον αμιρά της Έδεσσας, το αίτημά του ικανοποιήθηκε.

Αφού λοιπόν ο αμιράς ενέδωσε και παραχώρησε στο Ρωμανό την αχειροποίητη Εικόνα, οι επίσκοποι, ο Σαμοσάτων και ο Εδέσσης, και μερικοί άλλοι ευλαβείς χριστιανοί παρέλαβαν το άγιο εκείνο απεικόνισμα και την προς Αύγαρο επιστολή του Χριστού και πήραν το δρόμο για την Κωνσταντινούπολη. Καθ' οδόν μάλιστα έγιναν και πολλά θαύματα. Όταν δε οι μεταφέροντες την ιερή Εικόνα έφτασαν στο θέμα Οπτίματο και στο Ναό της Θεοτόκου, τον λεγόμενο του Ευσεβίου, προσέτρεξαν με πίστη σ' αυτήν πολλοί ασθενείς, που υπέφεραν από διάφορα νοσήματα, και βρήκαν την υγεία τους. Εκεί τότε προσήλθε και ένας δαιμονισμένος, ο οποίος είπε τους εξής, τρόπον τινά, προφητικούς λόγους: «Απόλαυσε, Κωνσταντινούπολη, δόξα, τιμή και χαρά· και συ, Πορφυρογέννητε, απόλαυσε τη βασιλεία σου». Πάραυτα δε ο δυστυχής εκείνος άνθρωπος θεραπεύτηκε από το δαιμόνιο που τον βασάνιζε.

Κατά το έτος 6452 από κτίσεως κόσμου, δηλαδή το 944 μ.Χ. στις 15 Αύγουστου οι ανωτέρω μνημονευθέντες επίσκοποι έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη μεταφέροντας το άγιο απεικόνισμα. Εκεί πήγαν αμέσως στο Ναό της Θεοτόκου των Βλαχερνών, όπου και υποδέχτηκαν περιχαρώς και προσκύνησαν την αχειροποίητη Εικόνα του Κυρίου οι βασιλείς, οι άρχοντες και ο λαός. Την επόμενη ημέρα, δηλαδή στις 16 Αυγούστου, μετά τον ασπασμό και την προσκύνηση, αφού σήκωσαν στους ώμους τους την Εικόνα του Χριστού, ο πατριάρχης Θεοφύλακτος, οι νέοι βασιλείς (ο γέροντας βασιλιάς Ρωμανός Α' ήταν άρρωστος και δεν παρέστη), καθώς και όλα τα μέλη της Γερουσίας με ολόκληρο το πλήρωμα της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, προέπεμψαν με την πρέπουσα δορυφορία την ιερή Εικόνα μέχρι τη Χρυσή Πύλη. Έπειτα, παίρνοντάς την πάλι από εκεί, με ψαλμούς και ύμνους και μυριάδες λαμπάδες και φώτα, τη μετέφεραν στον περιώνυμο και μέγιστο Ναό της του Θεού Σοφίας. Αφού και εκεί έκαμαν ό,τι άρμοζε κατά την τάξη, ανέβηκαν στα βασιλικά ανάκτορα και εισελθόντες στο Ναό της Θεοτόκου, τον επονομαζόμενο του Φάρου, απέθεσαν εκεί το τίμιο και άγιο Εκτύπωμα του Κυρίου, Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, προς δόξα των χριστιανών, προς φύλαξη των βασιλέων, προς ασφάλεια όλης της πόλεως και προς ειρήνη και σταθερότητα του χριστιανικού πληρώματος.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, Με τους Αγίους μας, Συναξαριστής μηνός Αυγούστου, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.82-90)